

Toto údajně zažil jeden polský turista – (nepotvrzeno, neověřeno, převzato z internetu)

před půldruhou hodinou jsem na hranici Itálie a Rakouska viděl na vlastní oči ohromné zástupy imigrantů. Ačkoliv mám hodně solidarity s lidmi, kteří se nacházejí v těžké životní situaci, musím říci, že to, co jsem viděl, ve mně budí hrůzu.

*Ta obrovská masa lidí – omlouvám se, že to takhle píšu – **to je jako divoká zvěř**. Nadávají, házejí lahve, jídlo, a hlasitě křičí: „Chceme do Německa.“ Copak Německo je nějaký ráj?*

Viděl jsem, jak obklíčili auto nějaké staré Italky, vytáhli ji za vlasy ven a chtěli tím autem odjet. Autokar, ve kterém jsem se nacházel, se pokusili rozhoupat.

Házeli na nás výkaly, bušili do dveří, aby řidič otevřel, plivali na okna. Ptám se proč? Jak se mají tito „lidé“ asimilovat v Německu?

Chvillemi jsem si připadal jako ve válce. Soucítím s těmi lidmi, ale kdyby dorazili do Polska – nemyslím, že by u nás našli pochopení. Stáli jsme na hranici tři hodiny a stejně nás nakonec obrátili.

*Celá naše skupina byla v policejním kordonu odvezena zpátky do Itálie. Autobus je poničený, pomazaný fekáliemi, poškrábaný, okna rozbitá. **A tohle nám má demograficky pomoci?***

*Tyhle obrovské, neuvěřitelné zástupy „divochů“? S nimi pomalu žen a několik větších dětí – ale naprosto **převažovali mladí agresivní muži**.*

Ještě včera, když jsem četl zprávy na internetu, jsem je podvědomě lítoval, trápil mě jejich osud, a dneska po tom, co jsem viděl, se jednoduše bojím a zároveň mám radost, že si nevybrali naši vlast jako cíl své cesty.

My Poláci jednoduše nejsme připraveni přijmout tyto lidi – ani kulturně, ani finančně.

Nevím, jestli je vůbec někdo připraven. Do EU kráčí patologie, jakou jsme až dosud neviděli. A omlouvám se, jestli jsem tím někoho urazil. Dodám ještě, že přijela auta s humanitární pomocí – hlavně s jídlem a vodou – a oni ta auta většinou převrátili.

Rakušané hlásili z megafonů, že souhlasí s tím, aby byli puštěni přes hranice – chtěli je zaregistrovat a pustit dále – ale oni tomu nerozuměli. Ničemu nerozuměli.

A to na tom bylo nejděsivější. V těch několika tisícovkách lidí nikdo nerozuměl italsky, anglicky, německy, rusky ani španělsky... Vládlo právo silnějšího.

**Bojovali o souhlas jít dál, a ten
souhlas už měli, ale nerozuměli ani tomu, že ho mají! Francouzskému autokaru
pootvírali zavazadlové prostory – všechno, co tam bylo, okamžitě rozkradli,
část věcí se válela po zemi.**

**Ještě nikdy za svůj krátký život jsem neviděl
takové scény a mám dojem, že to je teprve začátek. Nakonec dodávám, že má
smysl pomáhat, **ale ne za každou cenu.** Ale kdo to zastaví?**

Z